

kan være Spørgsmaal om, at Hs. Majestæt, efter den 31te Juli d. N. at have givet den af Rigsdagen vedtagne Finanslovs Stadfæstelse, kan uden Rigsdagens Medvirkning en Maaned derefter give en ny Lov, og, dersom det var Tilfældet, saa maatte denne nye Lov have været inscriberet en provisorisk Lov, men det er som bekendt ikke Tilfældet med Statsbudgettet. For den, der finder sig foranlediget til at drage disse Forhold frem, skulde det desuden have været bekendt, at det nævnte Statsbudget ligesaa lidt som de ældre Statsbudgetter, der ere emanerede fra 1841—1848, have været Gjenstand for Thinglæsning; det nuværende Statsbudget er derfor ingen „Lov“, og det have heller ikke de ældre Statsbudgetter været. Statsbudgettet er en efter Monarchiens Befaling bekendtgjort Udskrift over Monarchiets samtlige Finansforhold, saaledes som det, efter Christian den VIII's Befaling i 1841, aarlig er blevet publiceret, og fremdeles aarlig skal publiceres, saalænge denne Foranstaltning for hele Monarchiets Vedkommende ikke sættes ud af Kraft. Det lader sig meget godt forene dermed, hvad der er skeet i indværende Aar, at der vedtages en særlig Finanslov for Kongeriget Danmark, som har fuld Lovskraft, indeholdende ikke blot Hjemmel med Hensyn til Skatternes Opkrævning, men ogsaa Hjemmel til alle de Udgifters Afholdelse, som omhandles i Finansloven; dette udelukker slet ikke, at der gives en almindelig Bekendtgørelse om hele Monarchiets finansielle Forhold, som hvad Formen angaaer i væsentlige Dele er afvigende fra den danske Finanslov. Det er saaledes urigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand har yttret, at der i Statsbudgettet findes Noget, som staaer i Strid med Finansloven. Der findes vel Noget og Meget deri, som er afvigende derfra, og det ligger i Sagens Natur, men der findes Intet, som staaer i Strid dermed, og i ethvert Tilfælde maa dog den ærede Rigsdagsmand vide, at hvis der i Virkeligheden var Noget, som enten ved Incurie eller paa anden Maade havde indsnæget sig deri, som kunde tænkes, at være „stridende“ mod Finansloven, saa er det Grundlov i Danmark: at hvad der ikke er foreneligt med de her givne Love, det gjælder ikke. Altsaa den hele Tvivl og

hele den Begjæring om Oplysninger, som den ærede Rigsdagsmand i den Henseende har fremsat — og som jeg aldeles ikke betvivler, at han fra sit Standpunkt har fremsat i en velvillig Mening — hidrører ene og alene fra det aldeles vildfarende Standpunkt, hvorfra den ærede Rigsdagsmand er gaaet ud. Han har som Medlem af nærværende Thing villet stille sig paa det samme Standpunkt, hvorpaa Finansministeren staaer; det kan han ikke. Finansministeren staaer paa Standpunktet for hele Monarchiet, den ærede Rigsdagsmand staaer som Repræsentant for en enkelt Landsdeel.

Hvad dernæst angaaer de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand har fremsat angaaende Overskuddet, saa har jeg allerede tidligere yttret, og det er fuldkommen rigtigt — jeg gjentager det til Overskud —, at der ikke kan raades over det Overskud, som den 1ste April 1853 fandtes i hele Monarchiets Hovedkasse uden Rigsdagens Samtykke, fordi det er Noget, som, foruden at vedkomme det hele Monarchie, tillige vedkommer Kongeriget Danmark, saalænge indtil maaffee en Deling i den Henseende kan have fundet Sted; men jeg har derved aldeles ikke udtalt mig om de Kassebeholdninger, som inden den Tid vare opsparede og vare tilstede i andre Landsdele. Den ærede Rigsdagsmand vil ogsaa have bemærket, at jeg i fuldkommen Samklang, ikke blot med selve Finansloven for 1852—1853 — thi der staaer ikke et Ord derom i Finansloven — men ogsaa med de Forsaetninger, som bleve udtalte under denne Finanslovs Behandling, har draget Omhu for, at der fra Hertugdømmet Slesvig rigeligt blev indbetalt 1 Million, som er forudsat i det Finantsaar at skulle bidrages fra Hertugdømmet Slesvig. De Grunde, som have bevæget mig til derimod ikke at tilraade Hans Majestæt at inddrage samtlige de Kassebeholdninger, som den 31ste Mars 1853 vare tilstede i Hertugdømmerne, i den almindelige Statskasse, troer jeg ere tilstrækkelig fremhævede i den Fremstilling, hvormed jeg har ledsaget Statsbudgettet, og jeg troer, at disse Grunde ville findes ligesaa tilfredsstillende som den, jeg i sin Tid anførte imod allerede for indværende Aar at fastslaae en Deling af